

Na početku bih željela zahvaliti svim profesorima i cijeloj školi jer ste svakome od nas dali dio sebe koji možemo uzeti sa sobom u srednju školu i našu budućnost. Učinili ste od nas odgovorne i obzirne mlade ljude i riječi ne mogu opisati koliko smo Vam svima zahvalni. Željela bih zahvaliti i cijelom Učiteljskom vijeću zbog kojeg danas stojim ovdje i imam čast kao učenica generacije u ime svih učenika pročitati ovaj govor. Zahvaljujem i roditeljima, jer bez njihove podrške nitko od nas ne bi došao ovako daleko.

Prošlo je prebrzo. Baš kao što su nam i roditelji govorili da će proći. Gotovo je nemoguće povjerovati da ćemo biti u srednjoj školi kada sljedeći put zakoračimo u učionicu. Kada smo prvi puta došli u ovu školu, bili smo skeptični i prestrašeni. Svi smo izašli iz svoje „komfort zone“ i bili smješteni u potpuno novo okruženje, sa novim pravilima, novim profesorima i novim vršnjacima. Neki od nas su odmah shvatili da stvari ovdje drukčije funkcioniraju i pokušali su prisvojiti cijelo novo okruženje, dok su neki tvrdoglavo odbijali prihvatići činjenicu da više nisu u vrtiću.

Tijekom ovih osam godina pokazali smo da smo generacija prepuna različitih talenata, ideja i pozitivne energije. Nizali smo uspjehe na sportskim natjecanjima, literarnim i likovnim natječajima te natjecanjima iz znanja. Uvijek smo bili tu jedni za druge. Bilo da je riječ o prepisivanju zadaće, opravdavanju izostanaka ili o našim problemima.

Naučili smo jedni druge strpljenju, razumijevanju i tolerantnosti. Posvećivali smo svoje vrijeme jedni drugima maksimalno bez obzira koliko zauzeti bili. Slavili smo rođendane skupa, putovali na školske izlete, učili kako bismo mogli ispraviti negativne ocjene i pisali zadaće do kasno navečer...

Ova godina bila je poput preokreta za sve nas. Zbog situacije sa Korona virusom nismo ni znali da će ironično baš petak 13. u ožujku biti naš zadnji dan kada svi zajedno sjedimo u školskim klupama. Nismo bili svjesni da je to dan kada pišemo svoj posljednji ispit, da posljednji put čujemo školsko zvono i da provodimo naš zadnji zajednički veliki odmor na školskom igralištu. Online škola nije bila jednostavna ni nama, a još manje profesorima. Svakodnevno višesatno sjedenje ispred ekrana računala bez žamora u školskoj učionici svima je teško palo. Razgovor i šale za vrijeme školskog sata zamijenili smo sa video pozivima i porukama na mobitelima i računalima. Doživjeli smo nešto čega ćemo se uvijek sjećati i što će biti dio povijesti.

Ništa nas do sada nije uspjelo razdvojiti pa neće niti završetak osmog razreda. Uvijek ćemo se s veseljem vraćati jedni drugima kao da smo mala djeca i pričati o svojim problemima.

Nadam se, da će svatko od nas sačuvati sve lijepе uspomene koje smo proveli zajedno jer koliko god željeli, nema povratka. Jer istina je što kažu „sve što je lijepo kratko traje“. I koliko god sam se radovala ovom danu, toliko mrzim završetke i rastanke. Posljednji dan ljeta, posljednje poglavlje dobre knjige, zadnje druženje s dobrim prijateljem... Ali završetci su neizbjegni. A danas je taj dan kada mi govorimo naše zbogom.